

Bruksela, 13 maja 2025 r.
(OR. en)

8710/25

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2023/0158(CNS)

FISC 111
UD 104
ECOFIN 512
MI 290
COMER 76

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Data:	13 maja 2025 r.
Do:	Delegacje
Dotyczy:	Projekt dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT odnoszących się do podatników ułatwiających sprzedaż na odległość towarów importowanych oraz stosowania procedury szczególnej dla sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich oraz uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu – Podejście ogólne

Delegacje otrzymują w załączeniu tekst podejścia ogólnego dotyczącego wyżej wymienionego projektu dyrektywy; podejście to zostało wypracowane przez Radę na jej 4094. posiedzeniu, które odbyło się 13 maja 2025 r.

Projekt

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT odnoszących się do podatników ułatwiających sprzedaż na odległość towarów importowanych oraz stosowania procedury szczególnej dla sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich oraz uregulowań szczególnych dotyczących deklarowania i zapłaty VAT z tytułu importu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C z , s. .

² Dz.U. C z , s. .

- (1) Wykazano, że korzystanie z procedury punktu kompleksowej obsługi importu (IOSS) ułatwia i gwarantuje wyższy poziom przestrzegania przepisów VAT w odniesieniu do importu, a tym samym zapewnia, że nie dochodzi do zakłócenia konkurencji ze szkodą dla unijnych zapasów towarów poprzez mniej skuteczny pobór podatków z tytułu importu przesyłek o niskiej wartości z państw trzecich do konsumentów w UE. W kontekście wykładniczego wzrostu importu konieczne jest dalsze zachęcanie do korzystania z procedury IOSS. W związku z tym, aby cel ten został osiągnięty, przedsiębiorcy, którzy nie są zarejestrowani do celów procedury IOSS, ale którzy dokonują dostaw objętych zakresem IOSS, powinni co do zasady być zobowiązani do zapłaty VAT z tytułu importu i VAT od sprzedaży na odległość towarów importowanych w państwach członkowskich ostatecznego przeznaczenia towarów, co wymagałoby rejestracji w każdym z tych państw członkowskich.
- (2) W celu ochrony dochodów podatkowych państw członkowskich przedsiębiorcy niemający siedziby w Unii i niekorzystający z IOSS powinni być zobowiązani do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego przejmującego wszystkie obowiązki w zakresie VAT w odniesieniu do wszystkich kwalifikujących się importowanych przesyłek. Obowiązek ten nie powinien jednak mieć zastosowania, jeżeli przedsiębiorca ma siedzibę w państwie wymienionym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/942³, z którym Unia lub państwo członkowskie importu zawarły porozumienie o wzajemnej pomocy. Aby usprawnić egzekwowanie przepisów, stosowanie obowiązku korzystania z przedstawiciela podatkowego stanowi zatem odpowiednią i proporcjonalną alternatywę dla dostawców lub podmiotów uznawanych za dostawców niemających siedziby w Unii i niekorzystających z IOSS.

³ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2021/942 z dnia 10 czerwca 2021 r. ustanawiająca zasady stosowania dyrektywy Rady 2006/112/WE w odniesieniu do stworzenia wykazu państw trzecich, z którymi Unia zawarła porozumienie o wzajemnej pomocy o zakresie zbliżonym do zakresu dyrektywy Rady 2010/24/UE i rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010.

- (3) Warunki dotyczące wyznaczenia takiego przedstawiciela podatkowego do celów zapłaty VAT należy zatem dostosować do obowiązku wyznaczenia przez przedsiębiorców niemających siedziby w UE pośrednika do celów korzystania z IOSS, aby zapewnić równe warunki w zakresie poboru VAT od kwalifikującej się sprzedaży na odległość towarów importowanych. W związku z tym niektórzy dostawcy lub podmioty uznawane za dostawców niemający siedziby w UE byłiby zobowiązani do posiadania przedstawiciela podatkowego zarówno w odniesieniu do importu, jak i sprzedaży na odległość towarów importowanych w każdym państwie członkowskim, w którym takie dostawy mają miejsce. Ponieważ jednak w przypadku niekorzystania z IOSS państwo członkowskie importu i państwo członkowskie sprzedaży na odległość towarów importowanych będzie tym samym państwem członkowskim, wyznaczenie dwóch różnych przedstawicieli podatkowych w tym konkretnym państwie członkowskim może nie być potrzebne.
- (4) W przypadku gdy IOSS nie jest wykorzystywany VAT z tytułu importu kwalifikujących się przesyłek jest pobierany bezpośrednio przez państwo członkowskie ostatecznego przeznaczenia towarów, które jest państwem członkowskim, w którym ma miejsce import. Natomiast w przypadkach, w których IOSS jest wykorzystywany, import jest zwolniony z VAT z tytułu importu, a VAT od sprzedaży na odległość towarów importowanych jest pobierany przez dostawcę i uiszczany w jego państwie członkowskim identyfikacji, które przekazuje VAT do odpowiednich państw członkowskich konsumpcji. Ustanawiając warunki wyznaczenia przedstawiciela podatkowego w przypadku niekorzystania z IOSS, należy zatem wziąć pod uwagę tę sytuację. Ustanawiając warunki wyznaczenia pośrednika w przypadku korzystania z IOSS, państwa członkowskie mogą wymagać gwarancji, które są odpowiednie i proporcjonalne do ryzyka związanego z podmiotami i transakcjami, w odniesieniu do których działa pośrednik.

- (5) Pośredni przedstawiciele celni odgrywają istotną rolę w procedurach związanych z importem przesyłek. Chociaż ich zadania wiążą się przede wszystkim z przepisami celnymi, mogą oni odgrywać aktywną rolę w zapewnianiu poboru VAT z tytułu importu. Obecnie jest to możliwe w przypadku gdy pośredni przedstawiciel celny jest wyznaczony jako osoba zobowiązana do zapłaty VAT z tytułu importu. Jednak w ramach podejścia zachęcającego do korzystania z IOSS pośredni przedstawiciel celny mógłby być zobowiązany do zapłaty VAT z tytułu importu w przypadku, gdy działa jako przedstawiciel podatkowy osoby zobowiązanej do zapłaty VAT z tytułu importu. Ponieważ działanie w charakterze przedstawiciela podatkowego jest dla pośredniego przedstawiciela celnego opcjonalne, ale nie obowiązkowe, należy umożliwić państwom członkowskim nałożenie na pośrednich przedstawicieli celnych, którzy nie działają jako przedstawiciel podatkowy, odpowiedzialności solidarnej za VAT z tytułu importu w celu zabezpieczenia zapłaty VAT z tytułu importu. Ponadto państwom członkowskim należy umożliwić nałożenie odpowiedzialności solidarnej za VAT z tytułu importu na inne osoby, na przykład osoby zobowiązane do zapłaty długu celnego w przypadku nieprawidłowości celnych.

- (6) W ramach podejścia zachęcającego do korzystania z IOSS dostawca lub podmiot uznawany za dostawcę są systematycznie zobowiązani do zapłaty VAT w momencie importu. W związku z tym, jeżeli dostawca, podmiot uznawany za dostawcę oraz, w stosownych przypadkach, wyznaczony przez nich przedstawiciel podatkowy lub osoba, która może zostać pociągnięta do odpowiedzialności solidarnej za VAT z tytułu importu, nie wypełnią tego obowiązku, towary nie zostaną dopuszczone do obrotu. Aby uniknąć sytuacji, w której nabywca ponosi negatywne konsekwencje niewypełnienia obowiązków przez osoby zobowiązane do zapłaty VAT z tytułu importu, państwa członkowskie mogą zezwolić, aby nabywca – za jego zgodą – zapłacił VAT z tytułu importu należny od dostawcy lub podmiotu uznawanego za dostawcę w przypadku gdy dostawca lub podmiot uznawany za dostawcę nie wypełniają obowiązków w zakresie rejestracji i płatności i nie są oni znani osobie składającej zgłoszenie celne w momencie importu. Państwom członkowskim należy jednak umożliwić ustanowienie odpowiednich warunków i procedur na potrzeby korzystania z tej możliwości, aby uniknąć sytuacji, w której zapłata VAT z tytułu importu przez nabywcę osłabiłaby skuteczność środka mającego na celu zachęcenie do korzystania z IOSS. Płatność ta powinna pozostawać bez uszczerbku dla możliwości odzyskania przez nabywcę VAT z tytułu importu od dostawcy lub podmiotu uznawanego za dostawcę na mocy odpowiednich przepisów prawa cywilnego. Ponieważ możliwość ta ma na celu przezwyciężenie trudności wynikających z przeniesienia odpowiedzialności w zakresie importowanych przesyłek z nabywcy na dostawcę, Komisja powinna ocenić, czy utrzymanie tych przepisów po zakończeniu reformy celnej jest uzasadnione.
- (7) Uregulowania szczególne określone w tytule XII rozdział 7 stanowią, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT z tytułu importu w odniesieniu do kwalifikującej się sprzedaży na odległość towarów importowanych jest nabywca. Jest to sprzeczne z celem, jakim jest przeniesienie odpowiedzialności z nabywcy na dostawcę lub podmiot uznawany za dostawcę oraz systematyczne ponoszenie przez nich odpowiedzialności za VAT z tytułu importu w odniesieniu do tych towarów. Nawet w tych przypadkach, w których VAT z tytułu importu płaci nabywca, odpowiedzialność w tym zakresie co do zasady spoczywa nadal na dostawcy lub podmiocie uznawanym za dostawcę. Te uregulowania szczególne nie powinny być już zatem stosowane i należy je skreślić.

- (8) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁴ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji co najmniej jednego dokumentu wyjaśniającego związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (9) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie realizacja koncepcji jednej rejestracji VAT w Unii, może być osiągnięty wyłącznie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

⁴ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 lipca 2028 r.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 201 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 201

VAT z tytułu importu jest płacony przez osobę lub osoby wyznaczone lub uznane za zobowiązane do zapłaty VAT przez państwo członkowskie importu.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego osobą zobowiązaną do zapłaty VAT z tytułu importu jest dostawca lub, w stosownych przypadkach, podmiot uznawany za dostawcę zgodnie z art. 14a ust. 1, prowadzący sprzedaż na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, która kwalifikowałaby się do objęcia procedurą szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 4.

W przypadku gdy dostawca lub podmiot uznawany za dostawcę, o których mowa w akapicie drugim, nie mają siedziby we Wspólnocie, lecz w państwie trzecim, z którym ani Unia, ani państwo członkowskie importu nie zawarły porozumienia o wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie Rady 2010/24/UE i rozporządzeniu (UE) nr 904/2010, osoba ta wyznacza przedstawiciela podatkowego w państwie członkowskim importu jako osobę zobowiązaną do zapłaty VAT z tytułu importu.

W przypadku gdy import towarów jest zwolniony zgodnie z art. 143 ust. 1 lit. ca), akapit trzeci nie ma zastosowania.”;

- 2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 201a

Bez uszczerbku dla art. 201 akapity drugi i trzeci oraz w przypadku gdy osoby zobowiązane do zapłaty VAT z tytułu importu nie wypełniają swoich obowiązków podatkowych wynikających z tych akapitów, państwa członkowskie mogą zezwolić nabywcy – zgodnie z warunkami i procedurami, które mogą ustanowić – na zapłatę VAT z tytułu importu, który jest należny od tych osób.”;

- 3) art. 204 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Ponadto, w przypadku gdy podlegająca opodatkowaniu transakcja dokonywana jest przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, i gdy z państwem, w którym podatnik ten ma siedzibę lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, nie istnieje żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE oraz w rozporządzeniu (UE) nr 904/2010, państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy stanowiące, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest przedstawiciel podatkowy wyznaczony przez tego podatnika niemającego siedziby.”;

- 4) w art. 204 ust. 1 po akapicie trzecim dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitów pierwszego i drugiego, w przypadku gdy podatnik jest zobowiązany do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego zgodnie z art. 201 akapit trzeci, podatnik ten wyznacza przedstawiciela podatkowego jako osobę zobowiązaną do zapłaty VAT od sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, która kwalifikowałaby się do objęcia procedurą szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 4.”;

- 5) w art. 205 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Ponadto w sytuacjach, o których mowa w art. 201 akapity drugi i trzeci, państwa członkowskie mogą postanowić, że osoba inna niż nabywca i osoba zobowiązana do zapłaty VAT będzie solidarnie odpowiedzialna za zapłatę VAT z tytułu importu.”;

- 6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 205a

Nie później niż do dnia [31 marca 2032 r.] Komisja – na podstawie informacji otrzymanych od państw członkowskich – przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny funkcjonowania przepisów zawartych w art. 201 akapity drugi, trzeci i czwarty, art. 201a, art. 204 ust. 1 akapit czwarty i art. 205 akapit drugi, w tym ich wpływu na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, oraz oceni potrzebę utrzymania art. 201a i art. 205 akapit drugi, a jeżeli zostanie to uznane za konieczne, przedstawi odpowiedni wniosek ustawodawczy.”;

- 7) w tytule XII skreśla się rozdział 7.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, nie później niż do dnia 30 czerwca 2028 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2028 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady

Przewodniczący / Przewodnicząca
